

Homiletikai szemináriumi dolgozat.

ESTOMIHI vasárnapjára készített prédikáció.

Alapige: Lukács ev.18:31-43.

Sopron, 1934 évi november hó

Kendei György
ev.teol.

JÉZUS AZ EGYETLEN VEZETŐ!

Keresztyén Gyülekezet!
Testvéreim a Jézus Krisztusban!

Ma e korban olyan időt élünk, amelyre teljes egészében ráillik Pál apostolnak az az ígéje, hogy a mi reménységünk e világban él és bálgaság a keresztről való beszéd; amikor inkább magunkban, az emberi erőben bizakodunk és még sohasem hagyta el ajkunkat az a feltörő fohász: "Uram! légy erős közsálam nékem"! - amikor minden igyekezetünkkel ragaszkodunk e földi életért és nem akar, mert nem tud ébredezni a honvágy, a hazavágyás Istenhez, Isten után...

Hogy miért nem tud szárnyalni a lelkünk, megalázkodni és hálát adni, hogy miért nem tud állhatatos, bizakodó munkában élni, hogy miért gyötri, a ma, tépi a holnap, gátolja a multnak csalodást hozó könnyelműsége - oh e miért-ek végelláthatatlan sorára keressük a feleletet, de nem rajtunk kívül, hanem csak is önmagunkban. - Hogy pedig választ kapjunk, ahhoz a csendes magábaszállás perceire van szükség, amikor se, a félelem, sem a büszkeség nem tesz elfogulttá. És ha e vizsgálódás során az lesz nyilvánvalóvá, hogy személyenként más és más a magyarázat, de mégis ezen különféleségek ellenére is állítom, hogy mindannyiunknál kivétel nélkül megtaláljuk, hogy mindig csak a test és sohasem a lélek; hogy mindig csak az élet és egyszer sem a halál; hogy mindig csak az én akaratom és sohasem az Isten dicsősége lebegett előttünk.

Talán voltak az életedben már eddig is tusakodások, készülések egy nagy leszámolásra, fogadkozások egy új és jobb élet útján való elindulásra, de mert jöttek az újabb elbukások, megszégyenülések, összeomlások, ugye hogy futott a lelked ismét menedéket keresni, hogy egy vigabb társaságba, hol a tudomány regettébe, könyvek költött világába, de sohasem jutott el mert mindig rabul ejtette ez a világ - az élet Urához, a Jézus Krisztushoz.

Ma is csak keres lelkiink, az enyém épügy, mint a tiéd. Keresi azt a biztos utat, amelyen nem kell már többé meghátrálnia, nem kell többé szégyenteljesen visszafordulnia, mert nincs senki, aki megakadályozná a kivánt és eleven színekkel megfestett boldogság elnyerésében. A vezetőnek, a biztos alapnak érzi szükségét, nélkülözését a lélek és ha emészt az énjeid közötti, feszültség, a tett és gondolat nagy ellentéte, - oh akkor nyilják meg a mi lelkiink és hullják belé e vasárnapnak, estomihi vasárnapjának ígéje és találjon maradando befogadásra, mert hozza azt a nem várt üzenetet, hogy van vezetőnk, van segítségünk, van példaképlünk az élet vándorutján a Jézus Krisztusban.

E mai vasárnap ígéje már a farsangi időbe vetíti előre a nagypénteki kereszt árnyékát, hogy azután rámutasson a husvétii feltámadás fényére. A kereszttről való beszéd hangzik most ujbol, hogy megnyilják az ut a te számodra is az uj világ, az uj teremtés felé, az Istenhez; azt a Jézust állítja elénk, akinek egész élete szolgálat volt - miérettünk, szegényé levés volt azért, hogy mi mérhetetlen gazdagságra jussunk.

Az elkövetkező böjti idő csakis úgy lesz áldássá valamennyiünk számára, ha megsejtünk valamit ez ige azon üzenetéből, hogy a jövőbe vezető ismeretlen uton csak egy biztos vezetőnk van, ez pedig az a Jézus Krisztus, aki példájával és segítségével hív és vár minket is, hogy azután Vele együtt induljunk el az élethez, a golgothai kereszthez vezető uton az örökéletre!

Vándorok vagyunk. Vándorok, akiket nem egyszer fenyegetett már veszély, csüggesztett el a nélkülözés, tett zúgolodokká a megpróbáltatás. A tornyosuló akadályok elöl hányszor szeretett volna visszafordulni a lelked s a nehézségek miatt el-, kimenekülni ebből a világból, de legalább is elrejtözködni úgy, hogy sem az élet, sem a halál, sem a felelősség, sem a kötelesség gondolata hozzád el ne jusson.

Vigasztalódj, Testvérem és ne hidd, hogy csak téged egyedül próbált meg úgy az Isten, hogy minden földi reményed összetörte, jövednek biztos zálogát elrabolta. Ne hidd, hogy e világban gyökerező nyugalmas, csendes életet csak tőled kérte áldozatul, hogy azután beleoltsa a napi munka után várt nyugalmat ado éjszakába a gyötrődésnek, gondok, könnyek égető csiráját.

Nézz Jézusra, tekints az Ő jövőbe vezető vándorutjára, amely sokkal sötétebb, tövisekben, szegyenben, gyalázatban jóval gazdagabb, mint a tiéd és mégsem járt zugolodással ezen az uton, mert a szenvedést, a megpróbáltatást Isten kegyelmes végzésének fényében nézte! - Ezért tudott Ő úgy haladni a maga kijelölt utján, hogy semmi fel nem tartoztathatta.

Magához vette a 12 tanítványt. Elindult a Jeruzsálembe vezető uton és hirdette nekik, hogy Nála nem találják meg azt a világban meglevő könnyelmi közönységet, amely tudatosan huny szemet az elkövetkezendők előtt; hogy Nála nincs helye annak a gyávaságnak, amely fél szembenézni a halállal. Nézd csak, még, övéit is felvilágosítja, előkészíti a fontos döntések orájára. Nézd csak, milyen higgadtan, világosan tekint előre és megy Jeruzsálembe, a Golgota felé. - És Ő most nekünk is mondja: nézzétek, felmegyünk Jeruzsálembe - szenvedni! Kérdezi tőlünk is, vajjon képesek vagyunk-e már arra, hogy meghaljunk azaz, hogy, határozott igen-t mondjunk mindarra, amit Isten megpróbáltatásként ránk bocsátott ez időben.

Jézus kész volt az igen-re, kész volt e teher magáravállalására, mert tudta, hogy így teljesedik be mindaz, amit a proféták megírtak. De egyedül csak azért volt kész erre, mert pajzsa nem a maga hatalmában való bizakodás, hanem csak az Isten ígéje volt, zsinormértéke pedig az az isteni akarat, amelyről tudta és vallotta, hogy mindenekkel, örömmel, bánattal, gonddal és áldással a mi javunkat szolgálja. Jézusnak Isten akaratán való feltétlen megnyugvása és bizodalma époly idegen ma e világ, így a mi számunkra is, mint a maga idejében tanítványainak. De Ő tudja és a golgotai kereszttel ért-

hetően hirdette, hogy mindaz, ami e világgal és világban történik, az mind Isten végzésének beteljesedésére van.

És éppen itt, ezen a ponton lesz Jézus számunkra ma különösen is példaképünk. Az Isten akaratának tudatát és annak keresését úgy kellene belevésni minden szivbe, hogy azt a zugolódások között otthonosak soha el ne felejtsék. És ha az emberi szabadság és Isten ezen kegyelmező akaratá között nem tudsz harmóniát találni, úgy ne zugolódj, hanem tarts önvizsgálatot és keresd életedben azt a pontot, ahol az isteni végzés teljesítésétől és a mi javunkat szolgáló kegyelmes megtartó akaratától eltértél.

Jézus azért is kell, hogy a mi vándorutunkon példaképünk legyen, mert Ő ismeri a sötéten át a világosságra vezető utat és a keresztnek magarávallalásával Isten örökkévaló törvényét a mi számunkra is betöltötte. Ezzel nemcsak szenvedni, a szenvedés sötét oldalára tanít meg, hanem egyenesen kényszerít arra a hívásra, hogy munkálkodjunk amíg nappal van, mert eljő az éjszaka, amikor, azután senki sem munkálkodhat.

A mi vándorló utunkon Jézus kell, hogy a mi vezetőnk legyen, mert Ő nemcsak példát adott a tövisék között, a szenvedések és megaláztatások között való járásra, hanem könyörülő irgalmával segít is nekünk. Hogy ez így van, azt, a szentígyekben felolvasott vak meggyógyításáról szóló történet igazolja.

Jeruzsáleembe megy Jézus. Nagy sokasággal és a tanítványok kis seregével együtt Jerikóhoz közeledett, amikor életének ezen utolsó napjaiban megáll még az utmentén ülő vak ember könyörgésére és bizonyoságot tesz a mi fájdalmunk megértéséről. - Ha a magad, vándorutján már sokszor elkeseredtél, vezetőidben csalódtál, akkor álljon eléd most ez a történet úgy, mint a megmentés utáni igaz vágyakozás egyetlen utja.

Találó ez a történet már csak azért is, mert hűen tükrözi egy vonatkozásban a mi életünket. A sok zugolódás, Istennel való perlekedés ugyanis világos bizonyossága annak, hogy mi éppen úgy vakságban vagyunk, mint

az a Jerikó mellett csodát látott ember. Sötét vakság ül a mi szénünkön is, hiszen nem látjuk a soraink között járó Jézust, legfeljebb csak hallunk arról a mozgolódásról, mely működése nyomán mindenfelé támad. Vakkok vagyunk, szellemileg vak emberek, szegény lelkek, akik csak koldulásból élünk.

Ha biztosan akarunk jární és nem botorkálni, előbbre jutni és soha meg nem állni, emelkedni és nem visszacsuszni, úgy ennek csak az az egy lehetséges útja van, hogy minden mi nyomorúságunkban, minden megaláztatásunkban, a gyengeségünknek és tehetetlenségünknek fel- és elismerése mellett feltör a lelkünkben e világ minden gunyolódásától való félelem ellenére, mások lenézése dacára is az a szívből fakadó bünbáno kiáltás: Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!

És Jézus - az ilyen csalódások, hasztalan új-rakezdések útján megszületett segélykiáltó szóra megáll, meghallgatja a könyörgő szavát és hozza, nyújtja, adja kegyelemből a földi élet biztos vándorlását, sötétségben az üdvösség fényét.

Kedves Testvérem! Az életünk bizonyítja, hogy vak vándorok vagyunk. Ugy járunk e világ változásai közepette, hogy mindenre van gondunk, csak az Istenre nem. Ugy élünk, hogy e földi életben minden örömet leszakítunk s csak egy mostohánk van, a léleknek az a szüntelen vágyakozása - hazafelé... Isten felé... amit tudatosan vagy öntudatlanul, de mindig csak háttérbeszorítunk. Ezért vagyunk vak vándorok, vak vezetők.

Akarsz-e célhoz érni, megtört szívvel is békeséghez jutni, könnyek között is nyugalmat találni, akadályokon felülemelkedni? - oh ennek nincs más útja, csak az, amelyen első lépés a magunk bűneinek a felismerése, az én bűneimnek a beismerése, az Isten akarata előtt való alázatos meghajlás, önérdemem megtagadása, a szívnek feltárása, onnan minden önzésnek, rutságnak, bűnnek a kivetése, hogy helyet kapjon az élő Ige, megszülethessen az egyetlen vezető utáni sóvárgó kiáltás: Jézus! Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Amen.

MEGJEGYZÉS:

Ebben a fizetben azokat a kéziratokat és kézirat-töredékeket gyűjtöttem össze, a melyek a háború pusztításaiból, nyáregyházai lakásunkon csodálatos módon megmaradtak. A többi mind a teologus évekből, mind pedig a szegedi, ceglédi, majd a Budapest-deáktéri segédlelkészi szolgálatokból származó kéziratok megsemmisültek.

.. De megsemmisült a nyáregyházai szolgálatból való kéziratoknak egy része is.

Hasonló sorsra jutott Édesapám kéziratgyűjteményének legnagyobb része is.

E megmaradt emlékeket a kistarcsai internálásból történt szabadulásom után gyűjtöttem össze. (A szabadulás időpontja 1950 évi október hó -n. Dr. Kéken András Budapest-deáktéri igazgató-lelkésszel egyszerre szabadultam.) ..

Budapest-Kelenföld, 1951. május 8-án.